Снують москалики[11] по сходах,
І сонце в чорній хвилі висоти.
Терасами садів, терасами городів
До сонця осені підходиш ти.

Ти хочеш спать – тепер така утома,
Спать хочеш ти, спустошена земля.
Тепер по чорному лицю твойому
Лежать одкриті небесам поля.

Лежать і куряться туманним стосом…
(Чміль золотавий в тьму пустель),
Я помолюсь за край в високу просинь,
В простоволосий біль повітряних орель.

Ростуть за вербами сумні простори,
Скоряючись епічній простоті.
Поля, поля… у вітряному хорі
Та десь на обрію церков хрести.

І бачу я, в останньому змаганні
Спадає лист, як подих Божих уст…
О, не зогріти рук диханням,
Коли з землі крізь кров кісток ще чути хруст.

*11 так у Європі називали тарганів.